

*Podeu adherir-vos al manifest mitjançant la
plataforma Decidim Manresa o en els punts
de recollida d'enquestes:*

Biblioteca del Casino

Passeig Pere III, 27-29

Biblioteca Ateneu Les Bases

Cintaires, 30-32

Ajuntament
de Manresa

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Manifest

**Pla Municipal de Lectura
de Manresa (2026-2030)**

MANRESA, CIUTAT LECTORA

Manifest per la lectura

Manresa, ciutat lectora

Som humans perquè busquem. Busquem constantment. Busquem veritats, consols, símbols, miralls, punts d'ancoratge. Busquem la constatació reconfortant que no estem sols, que hi ha algú a l'altra banda que sap veure'ns i pot sentir-nos. Busquem entendre allò que ens passa. Busquem fixar allò que sabem, allò que intuïm, allò que hem viscut i allò que hauríem volgut viure, perquè fixar-ho és l'única manera que tenim de fer-ho real, de sentir que el nostre pas pel món és significatiu, d'assegurar que tot allò que hem sigut ens sobreviu per poder ofrenar-ho a les generacions que vindran.

I des que els humans som humans, aquesta recerca l'hem fet amb la paraula, perquè és en la paraula on confluiem. La paraula: aquella flama inquieta i sempre en moviment que il·lumina el camí que trepitgem. La paraula: aquest mirall que ens permet copsar qui som. La paraula: aquella filera de passeres que ens ajuden a creuar el riu, acostar-nos a aquells que són a l'altra riba i poder sentir, per fi, allò que volen dir-nos.

Els llibres, com la paraula, ens uneixen com a éssers a la recerca de sentit, o el que és el mateix, com a humans a la recerca inacabable d'allò humà. Llegir ens permet aferrar-nos als vincles, sentir la vitalitat de les arrels que ens mantenen drets, dotar de solidesa la immensa bastida humana en què vivim. Llegim perquè necessitem reconèixer-nos en l'altre. Llegim per sentir que pertanyem. Llegim perquè només així podem viure totes les vides que es poden viure, ser totes les persones que no som, agafar tots els camins que no prendrem i que no podem prendre mai. Llegim per caminar amb els peus de l'altre, llegim per tocar amb les mans de l'altre, llegim per mirar amb els ulls de l'altre, llegim per bategar amb el cor de l'altre.

Probablement no hi ha horitzó més ampli i resplendent que el que ens obre un grapat de lletres negres sobre un fons blanc: totes les possibilitats esbatanades com finestres, totes els futurs possibles esperant a la

intempèrie que algú els descobreixi i els reculli amb les mans agraïdes i honestes. En un món cada vegada més ofegat d'estímul i fatigat per la immediatesa, la dispersió, l'acceleració i l'excés, es fa difícil d'imaginar un gest de llibertat més revolucionari que el d'obrir un llibre. I és revolucionari perquè, quan llegim, el temps queda suspès, i només quan està suspès ens sap pertànyer plenament. En moments d'incertesa, de miratge i de deriva com els que vivim, llegir és una manera rotunda de ser al món, perquè ens ensenya a mirar. Llegir ens ajuda a veure coses que potser hi havien sigut sempre, però que no havíem vist fins que la lectura ens les assenyalava amb la potència lluminosa del llenguatge. Llegir també és aquella baula valuosa que ens connecta amb els que hi van ser abans que nosaltres, i amb aquells que vindran quan nosaltres ja no hi siguem. Llegir és aquell fil invisible i tenaç entre l'ara i el sempre. Tal vegada llegir no ens fa necessàriament millors persones, però sí que ens fa més complexos i, per tant, més humans.

Diu la dita que els llibres són mestres que no renyen i amics que no demanen. I tothom es mereix aquesta mà estesa. Tothom, absolutament tothom, es mereix l'oportunitat clarivident, apassionant, de mirar-se el món amb el bagatge valuosíssim que et dona viure tantes vides, formar part d'aquest llenguatge compartit, poder sentir aquest cant universal de veus que fa tants segles que perdura. Tothom es mereix aquest ser en el món en plenitud. Tothom es mereix que la lectura li sigui aquella porta oberta per a la qual no cal cap clau. Només així podrem trobar-nos tots en l'únic lloc on veritablement és possible de trobar-nos: en l'espai infinit, ple de claror, de la paraula. Al capdavant, la paraula és ben bé això: aquesta terra fèrtil sembrada de llavors, la promesa de l'espera, l'eufòria radiant de veure el verd dels primers brots, la tossudesia de les tiges que creixen fortes per, algun dia, sostenir zelosament la flor.

Xavier Mas Craviotto